ב"ה

הרה"ח הרב ישעיהו גופין

הרה"ח ר' ישעיהו גופין ע"ה נולד בכ"ג אב תרע"ח. בשנות ילדותו למד בחיידר מחתרתי במאריופול שבאוקראינה.

כבר בגיל צעיר עזב את ביתו וגלה למקום תורה. בתנאי הימים ההם היה נודד מעיר לעיר כדי שבלשי הג.פ.או לא יעלו על עקבותיו ויוכל לקיים מצוות וללמוד וללמד באין מפריע. לא אחת סיכן את חייו, כדי להציל חבר ולאפשר לבחורים לשמור מצוות וללמוד תורה.

הרב גופין התחתן בלנינגרד בשנת ת"ש. בשנות המלחמה הגיע לסמרקנד שם היה חבר הוועד המיוחד שהוקם כדי לקדם את העניינים שברוח, בהקמת "חדרים", מקוואות וכיוצא בזה. מרבית הישיבות נערכו בביתו ושם התקבלו ההחלטות החשובות שבזכותן שמרו הפליטים על ציורם הרוחני. עשרות בחורים חבים לו את חייהם ואת היותם יהודים שומרי תורה.

אלה שהכירוהו משחר ימיו, ברוסיה הסובייטית, מעידים על נכונותו לעזור לזולת, לעשות הכל ליישום הכלל שהפך בפיו לעיקרון מקודש: "שהשבע ירגיש את הרעב". תלמידי הישיבה בסמרקנד מעידים עליו כי לא אחת היה רעב ללחם, כדי שלתלמידים יהיה מה לאכול.

בעלותו ארצה בשנת תש"ט, אחרי מלחמת העולם השנייה, היה מראשוני כפר חב"ד ומבכירי עסקניו. בשלב מסוים נקרא להטות שכם, כדי לחלץ את ישיבת חב"ד בתל-אביב מקשייה. הוא הצליח בכך ועד היום נישא שמו לטובה בפי התלמידים הרבים שזכו להכירו שם.

אחר כך התמסר לייסוד, טיפוח וקידום בית הספר למלאכה בכפר חב"ד. בארץ מצויים בוגרים רבים הזוכרים לטוב את המנהל הנמרץ שנטע בהם את אהבת המלאכה והציית בהם את שלהבת ההתלהבות החסידית.

היה בעל מרץ וסבלנות בלתי רגילה ושימש לחניכים דמות מחנך ואב כאחד.

תושייתו בעת התקפת המחבלים בבית הספר למלאכה, בראש חודש אייר תשט"ז, הועלתה על נס בפי הכל.

כאשר הדהדו היריות בחדר, ואימת מוות נפלה על המקום, בין התלמידים שעמרו בתפילה פרצה בהלה נוראה. היחיד שלא איבד עשתונותיו היה המנהל הרב גופין. הוא רץ אל החלון, קרע בתנופה את הרשת המכסה אותו, ו'זרק' את התלמידים החוצה, כדי להצילם מכדורי המרצחים.

ר' ישעי' היה אחרון היוצאים מהאולם שהפך לגיא הריגה ורק מאוחר בלילה בא לביתו, כשכולו מכוסה דם.

אחר כך התמסר להקמת "יד החמישה", בית הספר לדפום שנוסד להנציח את הנרצחים הי"ד, ועסק במסירה ובנתינה יותר מעשרים וחמש שנים בהתפתחות בית הספר וחינוך התלמידים, עד לפטירתו ביום הגאולה והפדות, כ' כסלו תשמ"א.

כל חייו של הרב גופין היו קודש לפעילות למען הזולת. היה איש מסירות הנפש, כשהוא נוטל על עצמו אתגרים מלוא חופניים ועמד בהם בגבורה. כל מעשיו היו בצנעה, עד שאפילו בני משפחתו לא ידעו אלא מעט מזעיר, על מעשיו הברוכים לטובת הכלל.